

Вечерята старецътъ пристигналъ въ кжщата на най-малкия братъ. Почукалъ, и веднага излѣзла жена му.

— „Ела, дѣдо, влѣзъ въ кжщи, ти си много уморенъ и прашенъ,“ рекла тя. „Ела да си починешъ, да хапнешъ и да подкрѣпишъ силитѣ си.“

Вечерята старецътъ билъ нагостенъ много добръ. Когато дошло врѣме да лѣгатъ, той се оплакалъ:

— „Добри хора,“ рекълъ той, „азъ се връщамъ отъ града. Ходихъ да дира цѣръ за моитѣ рани, ала не намѣрихъ. Казаха ми, че ако измия ранитѣ си съ сълзитѣ на първородено мжжко дѣте, ще оздравѣя.“ „Азъ нѣмамъ нигдѣ-никого и не зная, дѣ ще намѣря такъвъ цѣръ.“

Казалъ това старецътъ и отишълъ та си легналъ. Слѣдъ малко чува дѣтински плачъ, който дълго продължавалъ. Щомъ се съмнало, младата невѣста подаде на стареца чашка съ вода и каза: „Вземи, дѣдо, това сж сълзи отъ първородено мжжко дѣте, пеленаче! Измий съ тѣхъ ранитѣ си.“

Старецътъ поелъ чашата и рекълъ: „Отъ устата на това дѣте, което е напълнило тази чаша съ сълзи, ще пада при всѣка дума по една жълтица, когато порастне и почне да приказва.“

Старецътъ си отишълъ.

Когато дѣтето порастнало и почнало да приказва, при всѣка дума отъ устата му падала по една жълтица. Най-малкиятъ братъ, който не искалъ ни пари, ни богатство станалъ много богатъ и прочутъ човѣкъ, а кръчмарьтъ и овчарьтъ се намѣрили и трѣгнали отново да търсятъ изгубеното щастие.

Съобщава М. Ивановъ.